

славянитѣ си прѣдставлявали земята като плавающа по повърхността на безпрѣдѣлното море.

Голѣма частъ отъ старитѣ ни народни вѣрвания сж запазени и до сега. Християнството се е приспособило още отначало къмъ езическата ни обрядностъ, та мѣстото на старитѣ славянски богове сж взели разни грѣцки светии: св. Георги, св. Никола, св. Василий и др., на които и до сега, при активното участие на църквата, се принасятъ сжщитѣ жертви, каквито сж били принасяни на старитѣ богове, като ягне, шаранъ, пѣтель и др. А пъкъ вѣрванията въ полубожественитѣ сжщества, до които християнството не се докоснало, както и разнитѣ езически суевѣрия започнаха отъ скоро да изчезватъ и то благодарение само на бързото разпространение на просвѣтата у насъ.

Нахлуване на славянитѣ въ Валканския полуостровъ. — Въ V в. пр. Хр., въ врѣме на хунскитѣ и остготскитѣ опустошения въ полуострова, славянитѣ се приближили къмъ римскитѣ граници и, както отдѣлни личности отъ тѣхъ, така и отдѣлни малки групи започнали да се прѣселватъ отсамъ Дунава и да постъпватъ на римска служба. Римлянитѣ приемали на драго сърдце тия прѣселенци, защото полуостровътъ билъ опустошенъ и обезлюденъ. Сѣмействата на прѣселенитѣ по тоя начинъ славяни бивали настанявани между поримченитѣ тракоилири, на които скоро усвоявали езика и нравитѣ и се прѣтопявали между тѣхъ. Тѣй вървѣло славянското прѣселение въ Балканския полуостровъ до 488 г., когато остготитѣ напустнали тукашнитѣ земи и се прѣселили въ Италия. Отъ тогава славянитѣ започнали да прѣминаватъ Дунава на голѣми и въоръжени тълпи, да грабятъ, да разоряватъ, да избиватъ населението и да отвеждатъ голѣма частъ отъ него въ плѣнъ. Заедно съ славянитѣ и то повече въ сѣдружие съ тѣхъ, се появили българитѣ, които били поопитни въ военното дѣло и ограбили на два пжти Мизия. Въ своитѣ нападения славянитѣ достигнали до околноститѣ на Цариградъ, а вандалитѣ разорявали въ това врѣме Елада. Тогава императоръ Анастасий, за да запази поне столицата си, издигналъ (въ 512 г.)